

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **Grocery CZ s.r.o.**, se sídlem nám. 14. října 1307/2, Praha 5 - Smíchov, zast. Mgr. Davidem Padyšákem, advokátem se sídlem Na Příkopě 8, Praha 1, proti žalované: **Česká zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Květná 15, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. dubna 2012, č.j. BG940-2/8/9/2012-SŘ, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce napadl včas podanou žalobou shora označené rozhodnutí žalovaného. Tímto usnesením žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila usnesení Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Hradci Králové (dále také jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 12. 1. 2012, č.j. DA614-9/291/6/2011-SŘ, kterým rozhodl, že žalobce není účastníkem správního řízení sp. zn. DA614/291/6/2011-SŘ vedeného proti právnické osobě Kaufland Česká republika v.o.s.

Žalobce v žalobě nejprve osvětlil, proč se domáhal účastenství v uvedeném správním řízení. To totiž bylo zahájeno na základě kontroly, kterou prvoinstanční orgán provedl u jmenované obchodní společnosti a o jejímž výsledku byl vydán protokol č. P108-61030/11. V něm bylo uvedeno, že vzorek výrobku „Stilla fiori Med květový – akátový á 500 g, datum minimální trvanlivosti 29. 11.12“ (dále také jen

„Výrobek“) nevyhověl specifikaci čistého medu. Výrobce tohoto Výrobku je právě žalobce. Prvoinstanční správní orgán proto zahájil s obchodní společností Kaufland Česká republika v. o. s. správní řízení o správním deliktu, jehož předmětem bylo posouzení, zda Výrobek odpovídá příslušným právním předpisům.

Dle žalobce by účastníkem tohoto správního řízení měl být kromě delikventa také on, neboť rozhodnutím ve věci může být dotčen přímo na svých právech ve smyslu § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Přímé dotčení svých práv spatřoval v těchto skutečnostech :

- utrpí jeho dobrá pověst jakožto výrobce a dovozce medu a to nejen ve vztahu ke kontrolované osobě, ale i k veřejnosti,
- ztratí možnost realizovat obchody, a to nejen s kontrolovanou osobou, ale i s dalšími obchodníky, kteří se o výsledku správního řízení dozvědí,
- jako výsledek uvedeného může žalobce utrpět značnou majetkovou újmu.

Následně žalobce polemizoval s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůrazňoval, že se správní orgány nedostatečně zabývaly hlavním důvodem, pro který se účasti ve správním řízení domáhá, tedy že prostřednictvím správního řízení bude zjišťováno, zda je jeho Výrobek v souladu s platnými právními předpisy. Žalovaná se, stejně jako prvoinstanční orgán, dle jeho názoru zabývala pouze druhotnými důvody pro účastenství, ovšem dle žalobce není možno vyloučením specifických důvodů pro účastenství dospět k vyloučení důvodu obecného a hlavního. Nesouhlasil dále s tvrzením žalované, že Výrobek nebývá ve výroku rozhodnutí o správním deliktu uváděn. Odkázal naopak na řadu jiných rozhodnutí SZPI, kde tomu tak bylo. Právě tento fakt dle něho demonstruje možnost dotčení žalobcových práv jakožto dodavatele potravin.

Naopak se žalobce podivil na tím, že se žalovaná ve svém rozhodnutí zabývá problematikou případného regresního nároku žalobce, když on sám tento argument ve svých podáních nevznosl. Skutečným tvrzením žalovaná pozornost dle žalobce věnovat odmítá. Otázku přímého dotčení jeho práv tak v podstatě omezila jenom na případ nepřímého dotčení práv, který nikdy nenamítal. Žalovaná měla dále zkreslit předmět řízení o správním deliktu. Na rozdíl od ní si žalobce nemyslí, že je jím uložení pokuty. To je až následek. Primárním posuzováním je zjištění, zda byl spáchán správní delikt. Tento závěr přitom závisí pouze na tom, zda Výrobek žalobce vyhovuje zákonným požadavkům. Vlastnosti Výrobku žalobce tedy představují základní znak skutkové podstaty správního deliktu, pro nějž bylo správní řízení zahájeno.

Žalobce se rovněž ohradil proti závěrům žalované, že jím předložené důkazy nemají prakticky žádnou souvislost s předmětem správního řízení. V souvislosti s tím poukázal zejména na tiskovou zprávu SZPI ze dne 5. 1. 2012, v níž byl výslovně zmíněn. Jedná se o významný důkaz potence dotčení práv žalobce. Žalobcem předloženými důkazy měla žalovaná prokazovat možný zásah do práv jakýchkoliv

výrobců potravin ze strany SZPI. Veškeré důkazy se navíc týkaly činnosti žalobcovy sesterské společnosti JSG med a.s., popřípadě další žalobcovy spřízněné osoby, společnosti JSG Food s.r.o. Pokud se správní orgány těmito důkazy nezabývaly, jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná.

Pokud by žalobci bylo přiznáno postavení účastníka daného správního řízení, byl by schopen svých práv účelně využít. V souvislosti s tím poukázal, že věrohodné zjištění vlastností potravin, a zejména medu, je záležitostí velmi komplikovanou. V důsledku toho se mnohdy liší výsledky posouzení ze strany různých akreditovaných laboratoří. Žalobce disponuje rozsáhlými podklady a znalostmi (včetně protokolů o rozborech) ohledně jakosti a složení svých výrobků. Byl by tedy schopen ve správním řízení prokázat, že jeho Výrobek vyhovuje zákonným požadavkům a tudíž, že se správní delikt, pro který bylo vedeno správní řízení, nestal.

V závěru žaloby pak žalobce na příkladu výroku rozhodnutí SZPI, inspektorátu v Brně, v němž při specifikaci výrobku, ohledně něhož probíhalo správní řízení o správním deliktu, byl žalobce specifikován jako výrobce posuzovaného výrobku, demonstroval, že takovou část rozhodnutí lze vnímat jako dílčí výrok o vině za správní delikt, který spáchal výrobce dotčené potraviny. Takový „výrok o vině“ se pak nepochybně dotýká žalobcových práv přímo, přestože chybí výrok o trestu. Aby se takovému rozhodnutí mohl žalobce bránit, neexistuje jiné cesty, než možnosti využití institutu účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu.

Napadené rozhodnutí z toho důvodu považoval za nesprávné, nezákonné, představující zásah do jeho práv. Navrhl proto, aby je společně s prvoinstančním rozhodnutím krajský soud zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvoinstančního, které se otázkou možnosti přímého dotčení žalobcových práv v daném řízení rovněž zabývalo včetně žalobcem navržených důkazů. Následně žalovaná reagovala na jednotlivá žalobní tvrzení, s nimiž vesměs nesouhlasila. Zopakovala (s odkazem na jeho příslušné pasáže), že prvoinstanční rozhodnutí je přezkoumatelné a že správní orgán první instance zjistil skutkový stav věci způsobem, který je nezpochybnitelný. Tisková zpráva SZPI spolu s kopiemi článků z internetového zpravodajství, které na tuto zprávu odkazují a přebírají informace v ní obsažené, nejsou a nemohou být dle žalované důkazními prostředky, které by prokázaly, že žalobce bude rozhodnutím ve věci správního deliktu kontrolované osoby přímo dotčen na svých právech. Tyto listiny neprokazují nic ve vztahu k tomu, zda a kým byl spáchán správní delikt a tím samy o sobě indikují, že pokud se jimi žalobce cítí být dotčen, nejedná se o dotčení přímé, jako výsledek správního řízení, ale pouze o dotčení nepřímé. Uvedená tisková zpráva navíc nijak nesouvisí s předmětem meritorního řízení. Provádění důkazů, které nejsou schopny prokázat pro dané řízení relevantní záležitosti, se tedy jeví zcela nadbytečným. Z obsahu prvoinstančního rozhodnutí je přitom zřejmé, že se těmito

žalobcem předloženými listinami tento orgán zabýval, ovšem došel k jednoznačnému závěru, že se jedná pouze o dotčení nepřímé. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nedostatečného zhodnocení žalobcem předložených důkazů proto považovala žalovaná za nedůvodnou.

Rozhodnutí o uložení pokuty je dle žalované individuální správní akt, z něhož vyplývá přímá povinnost k zaplacení pokuty pouze účastníku řízení, tedy pouze obviněnému. Připomněla, že ke kontrole žalobce jako výrobce potravin živočišného původu jsou příslušné orgány veterinární správy. Výrok ve věci správního deliktu nikdy nestojí tak, že by bylo autoritativně rozhodnuto, zda určitý výrobek splňuje požadavky kladené na něj předpisy potravinového práva. Jedná se o rozhodnutí, zda a kým byl správní delikt spáchán. Pokud SZPI nemůže rozhodovat v daném řízení o tom, zda žalobce je pachatelem správního deliktu v oblasti potravinového práva, je tedy zřejmé, že žalobce nemůže být účastníkem takového řízení. Z takové řízení mu neplynou žádná práva ani povinnosti. Jakékoliv jím subjektivně cítěné dotčení na právech pak nutně musí být pouze nepřímého zprostředkovaného charakteru.

K dalším žalobním námitkám uvedla, že pokud je ve výroku rozhodnutí uveden výrobce či dovozce dotčeného výrobku, je tomu tak pouze proto, aby byla předmětná potravina dostatečně identifikována. V daném případě navíc rozhodnutí ve věci správního deliktu označení výrobce potravin ve svých výrociích neobsahují. Předmětem meritorního řízení byla otázka porušení povinnosti účastníka řízení - obchodní společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. – jako pachatele správního deliktu a uložení pokuty za toto porušení.

Pouze tato osoba tedy mohla být účastníkem meritorního řízení, jehož předmětem bylo rozhodování o vině a trestu tohoto subjektu, nikoliv žalobce. Pouze tato osoba pak mohla z toho titulu předkládat důkazy na svoji obranu, že správní delikt nespáchala. Ohledně žalobce nemohl být dán ani možný dopad na jeho práva a povinnosti.

Žalovaná proto závěrem svého vyjádření navrhl, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost zamítl.

Při jednání soudu dne 24.9.2013 setrvali účastníci řízení na svých postojích. Zástupce žalobce uvedl, že hlavním důvodem žaloby byla nepřezkoumatelnost rozhodnutí prvostupňového orgánu, který se nevypořádal s veškerými tvrzeními a důkazními návrhy žalobce. Ty rozhodně nebyly bezpředmětné, neboť se zjevně týkaly kontrolní činnosti žalované, stejně tak jako předmětné správní řízení. Žalobce tak neměl možnost zjistit, na jakých úvahách prvostupňové rozhodnutí stojí a jaký význam správní orgán důkazům žalobce přikládá. Jinak by mohl navrhnout důkazy nové. Mohl například tvrdit, že rozhodnutí o zjištění jakostních nedostatků Výrobku mohlo mít dopad na hodnotu skladových zásob příslušného výrobku a tedy také dopad do majetkové sféry žalobce. Prvoinstanční orgán se řádně nevyjádřil ani k tvrzení o autoritativním zjištění vlastností Výrobku.

Dále žalobce poukázal, že vede proti České republice občanskoprávní řízení, v němž se domáhá přiměřeného zadostiučinění za šíření nepravdivých informací o svých výrobcích. Tyto informace jsou šířeny žalovanou a mají stejný podklad jako dotčené správní řízení. Mezi tyto podklady patří i kontrolní zjištění, na jehož základě bylo toto správní řízení zahájeno. V soudním řízení argumentuje protistrana tím, že soud si nemůže sám posoudit otázku, zda informace šířené SZPI o výrobcích žalobce byly pravdivé či nikoliv, pokud zde existují pravomocná rozhodnutí SZPI. Přestože žalobce s tímto názorem nesouhlasí, demonstruje tím závažnost autoritativních zjištění žalovaného ve vztahu k jeho výrobkům. Znovu připomněl případ, kdy v případě pochybností o věrohodnosti kontrolního zjištění o vlastnostech výrobků žalobcovy sesterské společnosti SZPI správní řízení o správním deliktu zastavila.

Žalobce rovněž namítal nesprávné právní posouzení věci žalovanou a to ohledně pojmu „právo na ochranu dobré pověsti právnické osoby“. S odkazem na zákonnou úpravu a judikaturu Nejvyššího soudu zdůraznil, že právo na ochranu dobré pověsti působí v zásadě proti všem a má tak absolutní povahu. Jakékoliv nepravdivé tvrzení o žalobci nebo jeho výrobku uvedené ve výroku rozhodnutí předmětného správního řízení, tak může představovat přímý zásah do jeho práva na ochranu dobré pověsti. Nepravdivost závěrů žalované o kvalitě Výrobku pak dle názoru žalobce vyplývá i z jím předloženého rozhodnutí Státní veterinární správy, v němž tento orgán státní správy označil ve skutkově shodné věci laboratorní metodu použitou SZPI pro zjištění kvality medu za nezákonnou.

Krajský soud následně přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). O věci usoudil následovně.

Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovanou je, zda žalobci mělo být dle § 27 odst. 2 správního řádu přiznáno postavení účastníka řízení, a to řízení, v němž Státní zemědělská a potravinářská inspekce, inspektorát v Hradci Králové, udělila obchodní společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. za spáchání správního deliktu vymezeného v § 17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pokutu ve výši 100.000,- Kč. Skutková podstata daného správního deliktu spočívala ve stručnosti v tom, že u dané obchodní společnosti SZPI v rámci své kontrolní činnosti zjistila, že na trh bylo uvedeno určité množství výrobku „Stilla fiori Med květový – akátový á 500 g, DMT 29.11.12“, jehož nepravdivé označení názvem „med“ uvádělo spotřebitele v omyl. Laboratorními zkouškami bylo totiž zjištěno, že tento Výrobek nesplňuje právními předpisy stanovené předpoklady pro to, aby mohl být nazýván medem. Výrobce Výrobku byl žalobce.

Jak už bylo uvedeno, ten se svého účastenství v řízení o správním deliktu, za jehož jediného účastníka považovala SZPI pouze obchodní společnost Kaufland

Česká republika v.o.s. coby prodejce Výrobku, domáhal s odkazem na § 27 odst. 2 správního řádu, podle něhož jsou účastníky správního řízení též další dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny na svých právech nebo povinnostech.

Ono „přímé dotčení na svých právech nebo povinnostech“ spatřoval žalobce zejména v možnosti dotčení svého práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby v řízení o správním deliktu vedeném s kontrolovanou osobou. Podpůrně argumentoval možností ztráty obchodů s kontrolovanou osobou a s dalšími obchodníky, kteří se o výsledku správního řízení dozvědí, a v důsledku toho možností značné majetkové újmy.

Dle krajského soudu není sporu o tom, že pro to, aby se určitá osoba stala účastníkem správního řízení z titulu vymezeného v § 27 odst. 2 správního řádu, postačuje pouhá možnost přímého dotčení na právech nebo povinnostech rozhodnutím, které má být ve správním řízení vydáno. Musí být však splněna podmínka, že práva nebo povinnosti musí být rozhodnutím dotčeny přímo, bezprostředně. Nepostačuje tedy možnost nepřímého dotčení práv spočívající například v tom, že rozhodnutí ukládá právo či povinnost nějaké osobě a v důsledku toho by jiná osoba mohla utrpět újmu. O takové nepřímé dotčení žalobcových práv jde dle krajského soudu v projednávané věci.

Zcela jednoznačně se povaha nepřímého dotčení žalobcových práv promítá ohledně jeho argumentů, že v důsledku rozhodnutí o správním deliktu prodejce Výrobku může dojít k rozvázání obchodních kontraktů jak s tímto prodejcem, tak s jinými obchodními partnery (případně může dojít ke snížení hodnoty skladových zásob příslušného výrobku), v důsledku čehož mu může vzniknout majetková újma, třeba i značného rozsahu. Všechny uvedené hypotetické následky však rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu obchodní společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. ve vztahu k žalobci nezpůsobuje. Jsou až projevem uplatnění případných smluvních soukromoprávních sankcí nebo jiných opatření vyplývajících převážně z obchodně právních vztahů.

Složitějším se jeví posouzení otázky, zda důsledkem meritorního rozhodnutí správního orgánu o správním deliktu směřujícího vůči prodejci určitého výrobku, může dojít u výrobce takového výrobku k přímému dotčení jeho práva na ochranu dobré pověsti ve smyslu § 19b odst. 3 Občanského zákoníku. Potažmo, zda by z toho titulu měl být výrobce výrobku účastníkem správního řízení o správním deliktu, které je vedeno s prodejcem výrobku. I takový zásah do uvedeného práva výrobce dotčené potraviny je však dle krajského soudu zásahem nepřímým. Ve shodě s postojem správních orgánů obou stupňů je rovněž on toho názoru, že rozhodnutím o uložení pokuty konkrétnímu účastníkovi řízení (a není sporu o tom, že oním delikventem je v daném řízení prodejce výrobku), z něhož vyplývá přímá povinnost k zaplacení pokuty pouze tomuto účastníkovi řízení, k přímému dotčení práv nebo povinností jiných právních subjektů nedochází. A to bez ohledu na skutečnost, zda

výrobce předmětného výrobku je v rozhodnutí správního orgánu o uložení pokuty za správní delikt identifikován či nikoliv. Rozhodnutím o tom, že prodejce dotčené potraviny spáchal správní delikt a že mu za něj byl uložen trest, nedochází současně k rozhodnutí o tom, zda a jakého pochybení se dopustil její výrobce, tomu žádná práva ani povinnosti z takového rozhodnutí nevznikají. Není tedy ani přímo dotčeno právo na ochranu jeho dobré pověsti.

Žalobce navíc zdůrazňoval, že ona přímost dotčení práva na ochranu dobré pověsti je dána zejména tehdy, pokud rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt identifikaci výrobce dotčené potraviny obsahuje. Argumentoval tím, že pokud v minulosti k této otázce správní orgány zastávaly stanoviska, stalo se tak v době, kdy k identifikaci výrobců dotčených potravin v rozhodnutích orgánů státní správy, na rozdíl od současnosti, nedocházelo. K tomu krajský soud připomíná, že v předmětných rozhodnutích SZPI ve věci správního deliktu obchodní společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. k identifikaci žalobce coby výrobce dotčeného medu nedošlo. Tím ovšem samozřejmě není dotčen shora učiněný závěr krajského soudu, že přímou dotčenost žalobcova práva na ochranu dobré pověsti neshledává ani pro případ, že by rozhodnutí o správním deliktu identifikaci výrobce obsahovalo. Krajský soud podotýká, že uvedený názor je v souladu s dosavadní judikaturou správních soudů ohledně této otázky (srovnej například rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2009, č.j. 30 Ca 248/2007-27; dostupný na www.nssoud.cz).

Na tomto závěru není schopna ničeho změnit ani skutečnost, že identifikace výrobce dotčené potraviny může být obsažena v tiskových zprávách SZPI či jiných jejích výstupech přístupných veřejnosti. V takovém případě jsou skutečností způsobilou ohrozit dobrou pověst výrobce právě ony výstupy SZPI, nikoliv rozhodnutí o uložení pokuty za správní delikt jinému právnímu subjektu. Samozřejmě výrobce má právo bránit se proti porušení svého zmíněného práva postupem, který mu dávají předpisy práva soukromého.

Pokud žalobce namítal, že je rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nepřezkoumatelné, pak důvody, pro které tak činil, svědčí spíše o tom, že tomuto rozhodnutí vytýkal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, kdy podle něj správní orgán nedostatečně vyhodnotil důkazy předložené žalobcem (jednalo se právě o tiskové zprávy či výstupy SZPI týkající se žalobce, případně na to navazující zprávy sdělovacích prostředků), které měly prokázat onu „přímou dotčenost“ žalobcových práv rozhodnutím o uložení pokuty prodejci Výrobku. Předně nutno konstatovat, že jak prvostupňový správní orgán, tak žalovaná, tyto důkazy při svém rozhodování vzaly na vědomí a neopomněly je. Dospěly však k závěru, že pro rozhodování o účastenství žalobce v předmětném správním řízení nejsou relevantní, proto se jim nevěnovaly podrobněji. S ohledem na shora uvedené krajský soud shledává takový postup správních orgánů zcela správným. Žalobcem předkládané důkazy totiž nebyly způsobilé jeho tvrzení o přímé dotčenosti svých práv prokázat, nebylo tedy nezbytně nutné, aby se k nim správní orgány ve větší míře vyjadřovaly.

Těžko může obstát námitka žalobce, že kdyby tomu tak bylo, mohl například v odvolání argumenty o přímé dotčenosti svých práv ještě rozšířit. Jednak nutno konstatovat, že z obsahu rozhodnutí je názor správního orgánu prvního stupně na problematiku účastenství žalobce v předmětném řízení zcela jasně patrný a žalobci tedy nebylo upřeno, aby se k tomuto názoru mohl kvalifikovaně vyjádřit a polemizovat s ním v opravném prostředku, což se také stalo, když odvolací námitky se staly i předobrazem námitek žalobních. Jednak nemohly tyto případné další argumenty (žalobce uvedl při jednání soudu jako další příklad přímé dotčenosti svých práv snížení skladových hodnot Výrobku) na shora uvedených závěrech, že žalobci nepříslušelo postavení účastníka dotčeného správního řízení dle § 27 odst. 2 správního řádu, nic změnit.

Totéž lze konstatovat i ohledně žalobcova tvrzení o autoritativním zjištění vlastností Výrobku. Také k této problematice se správní orgány obou stupňů vyjádřily způsobem srozumitelným a s ohledem na svůj právní názor i zcela dostatečným.

Žalobce se tedy neprávem cítí dotčen, pokud namítá ze shora uvedených důvodů nepřezkoumatelnost rozhodnutí či nedostatečně zjištěný skutkový stav věci. Jádro nesouladu mezi ním a správními orgány se nachází v rovině právní, tedy v posouzení, zda v daném případě existuje potence přímého dotčení žalobcových práv či povinností rozhodnutím o uložení pouty za správní delikt prodejci jeho výrobku, zda konkrétně společnosti Kaufland Česká republika v.o.s. V tomto sporu dal krajský soud za pravdu žalované, z důvodů které shora rozvedl.

Krajskému soudu proto nezbylo, než žalobu jako celek zamítnout, protože nepřisvědčil žádné ze žalobních námitek a neshledal tak žalobu důvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch žalovaná, ta však náhradu nákladů řízení nepožadovala.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s.ř.s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí).

Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 26. září 2013

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu